

# РЕШЕНИЕ

№ 5295

гр. София, 12.10.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 25.09.2020 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова**

**ЧЛЕНОВЕ: Жанета Малинова  
Луиза Христова**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Ралица Мравкова, като разгледа дело номер **7567** по описа за **2020** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Началника на 08 РУ СДВР срещу Решение № от 22.06.2020 г. по НАХД № 16370/2019 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 112-и състав. С решението се отменя наказателно постановление /НП/ № III-74 от 01.07.2019 г. на Началника на 08 РУ СДВР, с което на С. Л. Г. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 500 /петстотин/ лева на основание чл. 257, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Касаторът оспорва решението. Излага съображения за безспорност на установеното нарушение, самоличността на извършителя и неговата вина, като сочи превратното установяване на фактическата обстановка от съда. Правилно наказващият орган е приел, че не се касае за „маловажност“ на деянието. Административно наказание било наложено законосъобразно, явно справедливо и в установения в чл. 257, ал. 1 ЗМВР размер. Моли решението да бъде отменено, атакуваното НП - потвърдено.

Ответникът – С. Л. Г., редовно уведомен, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли жалбата да бъде уважена като основателна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XIV-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, подлежащ на оспорване.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 15.06.2019 г., служители на 08 РУ СДВР извършили проверка в заведение на [улица], срещу № 1, [населено място]. На въпроса на служителите кой следи за силната музика отговаря утвърдително С. Л. Г.. При поискване от полицейските служители на лична карта същият я предоставя, но отправя питане дали ще му я върнат. Единият от служителите отговаря: „ще я върна на майка ти“, след което е задържан и предаден на полицаите К. и Р. и отведен в 08 РУ СДВР. За нарушение на чл. 257, ал. 1 ЗМВР, че при издадено ясно устно полицейски разпореждане към лицето С. Л. Г. да представи документ за самоличност същият „не пожела да представи такъв, с което съзнателно пречеше да изпълни задълженията си“, е съставен АУАН № III-74/15.06.2019 г. Актът е връчен на провереното лице на 15.06.2019 г., като на основание чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не са постъпили писмени възражения. Въз основа на АУАН е издадено НП № III-74 от 01.07.2019 г., с което за извършеното нарушение е наложена глоба в размер на 500 лева.

Установяването на административното нарушение и налагането на административното наказание са извършени от компетентните органи по смисъла на чл. 267, ал. 1- 2 от ЗМВР във връзка с приложените в кориците на делото заповеди. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

СРС кредитира свидетелските показания на Б. П. и сочи, че нито актосъставителят, нито свидетелят по акта са преки очевидци на деянието, и поради това показанията им не съдържат твърдения, а са само предположения за действително осъществилата се фактическа обстановка /протокол от открито съдебно заседание, проведено на 28.05.2020 г./.. Настоящата съдебна инстанция възприема така изложените доводи и формира извод за неспазване нормите на чл. 42, т. 3-5 и чл. 57, ал. 1, т. 5-7 от ЗАНН. Не се установяват елементите от обективната и субективната страна на нарушението. Липсват достатъчно доказателства, че С. Л. Г. е извършил деяние, съставомерно по смисъла на чл. 64 ЗМВР във връзка с чл. 6 ЗАНН.

Съгласно чл. 257, ал. 1 ЗМВР „който не изпълни разпореждане на орган на МВР, направено в изпълнение на функциите му, ако извършеното не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 100 до 500 лв.“. В конкретния случай е направено препращане към разпоредбата на чл. 64 ЗМВР, която в релевантната по време, място и лица редакция по чл. 3, ал. 1 ЗАНН съдържа 7 алинеи. Нито една от тях обаче не е конкретизирана в акта за установяване на нарушението или в оспореното наказателно постановление. Отделно от това, при тълкуване на чл. 64, ал. 1 - ал. 3 ЗМВР се

формира извод, че разпорежданията се отправят писмено /ал. 1/ с изключение на случаите по ал. 2 - устно или чрез действия, чийто смисъл е разбираем за лицата, за които се отнасят, и ал. 3 – чрез положение на тялото и/или ръцете, действия или знаци, посочени в закон. Не се констатира невъзможността на полицейските служители да издадат писмено разпореждане, нито че се касае за изпълнение на функции по контрол на правилата за движение по пътищата. От изслушаните свидетелски показания става ясно, че разпореждането е отправено устно, но липсват безпротиворечиви доказателства същото да не е изпълнено. Разпоредбата, която вменява задължение за изпълнение на разпорежданията на полицейските органи, е чл. 64, ал. 4 ЗМВР, но, както се посочи по-горе, тя не е цитирана в АУАН или НП. В случая не е посочен кой е полицейският орган, дал разпореждането – не са индивидуализирани името, длъжността и местоработата му с оглед понятието „полицейски орган“ по смисъла на чл. 57 ЗМВР. Поради това и не е осъществен съставът на чл. 64, ал. 4 ЗМВР, за да бъде ангажирана отговорността на С. Г. по смисъла на чл. 257, ал. 1 ЗМВР. Допуснатото нарушение, изразяващо се във възпроизвеждане на определени факти без достатъчно убедителни доказателства, че са се случили, е от категорията на съществени. Административнонаказаното лице е възпрепятствано да разбере в какво точно се изразява обвинителната теза, като правото му на защита е ограничено до степен да се обуслови отмяна на НП, до който извод е достигнал и СРС.

В допълнение – в противоречие с Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007г. по т.н.д. № 1/2007 г. на ОСНК, ВКС, наказващият орган не е извършил преценка за наличието на предпоставки за „освобождаване от административнонаказателна отговорност“. Тази преценка на органа не е по целесъобразност, а представлява израз на възлагане на компетентност и подлежи на общо основание на съдебен контрол за законосъобразност. В настоящия казус дори и да се приеме, че деянието е извършено, то е с ниска степен на обществена опасност и е извършено за първи път от наказаното лице, като липсват и вредоносни последици от поведението му. При липсата на мотиви за преценка на обстоятелствата по чл. 27, ал. 2 и ал. 3 ЗАНН, е наложено административно наказание „глоба“ в максималния по чл. 257, ал. 1 ЗМВР размер, като не е съобразена специалната разпоредба на чл. 257, ал. 2 ЗМВР /за маловажни нарушения/, дерогираща приложението на чл. 28, б. „а“ от ЗАНН /„освобождаване от административнонаказателна отговорност“/. При това и с оглед изложеното по-горе, се формира извод за незаконосъобразност и явна несправедливост на наложеното с процесното НП административно наказание.

Предвид липсата на касационните основания на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348, ал. 1 от НПК касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XIV-и касационен състав,

### Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № от 22.06.2020 г. по НАХД № 16370/2019 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 112-и състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: